

לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים!

בישולים

לבאנה עולמית

את הלבאנה הנהדרת-נפלאה-משגעת ה- באה — המציא אבא של שלה שהוא, לגבי ידי, קינג אוף תנובה לגמרי. הלבאנה הנו טובה מכל לבאנה שאי פעם טעמתי — מירקמה קטיפתי בצורה שלא תיאמן, וכל כולה יופייפוי. כאשר היא מוכנה, מגלגלים אותה לכדורים בגודל כף, ומטילים בעדינות לתוך צינצנת גדולה מלאה שמן זית. היא נשמרת בצורה זו — הפלא ופלא — אפילו שנה. אוקלים אותה עם שלוליות שמן-זית בתוכה — וזה הלום!

כמו כל הדברים הגאונים, הפטנט יותר פשוט ממשוט. לוקחים ותופרים, או קונים מוכן, שקית מבר ערבי, או בד הודי לא צבוע. עקרון הבד בנוי על היותו סיב טבעי, המחלחל נוזלים. שמים בתוך ה- שקית הזו, או בתוך יריעת-הבד המרוב-עת, שישה גביעים של שמנת חמוצה רגי לה. קושרים בצורה כלשהי אל הברז מעל הכיור — לשם יטפטפו הנוזלים, ומתכים שבוע. אחרי שבוע פותחים, טועמים, מת-עלפים מעונג, ומטילים לתוך שמן-זית. מקפידים מאד לכבד בואת רק מבינים גדולים. כשבא אחד מבין כזה, שמים ב- צלחלת, בחקים מלה, שמן-זית הרבה כוסב-רה טרי קצוץ. לא שוכחים לספק פיתה טריה אדירה. מה אמר לכם — אפשר לבלוע מזה כל הלילה. עצום!

קוסמטיקה מה עושים נגד קופרוזים, כיצאים תת-עוריים

"קופרוזים"

יש לי חברה ששונאת את עצמה באופן סדיר, כל בוקר עם מבט ראשון במראה. "רק תראי את זה! רק תראי!" היא מצביעה בביאוש תהומי על הסתעפויות נימי-הדם הועירים הבולטים בציבעם האדמומי בפניה. אני מביטה בזה, מביטה בזה שוב, ולמען האמת אני סבורה שהטרדיה כה נוראית. אבל מי יודע, תמיד קל לעשות דיאטה כאשר שבעים.

את המכניקה של היווצרות הקופרוז מכירים, אך איש לא גילה מה בדיוק גורם למכניקה זו לקרות. קיים גילוי עתיק ולא מרעיש, שזה קשור עם תורשה. זאת אומרת, שאם הגברת זוכרת את אבא שלה בחוף-לארץ עליו על כל הראש, מחבק בבקבוק ובעל אף סגול, מוטב לה להיזהר בשורה ארוכה של לאווים.

לבעלות הסתעפויות הפיצוצים אסור לשהות עם הפנים בשמש, אסור לשתות אלכוהול, לא לשהות בסאונה, לא בקור רב, לא בחום רב. אסור להן לעשות מסו' פנים רגיל, אסור להן לאכול חריף, אסור להתרגן, שכן זה מעלה את לחץ-הדם וגם זה, נכון, אסור. כל פעולה או פעילות שמזרימה כמות-ידם עודפת בתוך כלי-הדם של הפנים, אינה מומלצת לפי הדוקטרינה המסורתית. ואלה גורות אכזריות מדי. אומנם, שולחן-ערוך כתוב על אחד שהיה משמש כאילו כפאו שד הוא לא מת מזה, אבל חברתי, בפירוש, עלולה למות מזה. בפירוש.

או לכל הקופרוסיסטיות שיש להן מרץ לעשות משהו פרודוק-טיווי קצת יותר מאשר מריחת מייק-אפ, מומלץ לגשת אל רופא-עור המחזיק במכשיר מיקרודין, כזה בעל מחט חשמלית המשמשת גם להוצאת שערות בחשמל. הרופא ידקור בתוך הגים הדקים לכל אורכו. כיוון שהמחט פועלת על חום גבוה, גיסי-הדם ייקרש וקטע שלם ממנו ייאטם למעבר דם.

זאת עבודה מתמשכת יותר, אך היא הפתרון היסודי והסופי. אינני יכולה למסור כתובות של רופאים, אבל יש דרך אחת: לצלצל לפי דפי זהב לכל רופאי-העור, ולשאול בטלפון אם הם מטפלים בזאת. ואם לא, על מי יוכלו להמליץ. לשאלו רופאים מנתחים פלסטיים. הווסים יובילו לבסוף לאיזו כתובת. וזאת ההזדמנות לבקש: למערכת אגא, שילחו כתובות רופאים מבצי-

עים, במידה שיימצאו — למען כל אלה שיציפו אותנו בקריאות o.s.s. מייד עם קריאת הדברים דלעיל.

רגע חושבים

פירוש רש"י

Deja Vu: או

מופלאה הזאת הקרויה גוף האדם מפעיר לים פולסים חשמליים, קורה לעיתים מין "קצר", או תקלה זעירה בורם החשמלי של הגוף, כפי שקורה כאשר אצבע או יד מקרטעת לפתע באופן עצמאי בפעימה אחת, מבלי שהתכוונו בכלל להזיזה.

אחד ה"קצרים" הועירים הללו עשוי להיות הפסקה בת מיליונית השניה ברצף הרישום החשמלי שהמוח מבצע כעבודה שוטפת. כאשר אחרי פרק-זמן אפסי זה מתחדש הרישום על ה"סרט" של המוח,

האם זה כבר קרה לך פעם?

מוכפל הרישום, שכן המחשב המשוכלל זוכר את נקודת ה"נתק", והוא רושם זאת שנית במיקרה שהדבר לא נרשם. פרק זמן הרישום, הנתק והרישום המחודש — קצר להפליא, אבל מספיק כדי לתת לנו תחושה ש"חוינו זאת כבר פעם".

אנחנו צודקים בתחושה עמומה זו. הרי אותה החוויה, או שבריר ממנה, כבר "מוקלט" לנו בראש פעם, לפני אלפית ה- שניה. פשוט לא? איי-איי-איי — איך אני מבוססה!

האם קרה לכם פעם שחוויתם מצב או פעולה, אשר בהם נדמה היה באופן הכי מוחשי בעולם שחוויתם כל זאת כבר ב- עבר? תחושה זו מדהימה במיסתוריותה בכל פעם מחודש. היא קורית כמעט לכל אדם. רבות נכתב על התופעה, ועד כה תירצו אותה בחוויות שעולות מגילגול קודם.

אני מאמינה בגילגול-נשמות, אבל דווקא מסיבה זו, לדעתי, זה לא ייתכן. הרי בכל גילגול חווים חיים אחרים, ואילו פה, הוהות הזאת ממש משגעת.

איבוי יקרתי

בתו של בעלי מנישואים קודמים רבה עם אמה, ובאה עם כל המיוודות לגור אצלנו. אני יוצאת מדעתי, איך לנהוג. אגא, תשובה דחופה. איך אומרים המלצ'רים — פעם אחת תשובה דחופה! כבר מגיע!

ראשית, אכסיומה. לעולם-לעולם לא ל- התפתות לדחף האוטופי, הנמהר, חסר ה- בסיס — לשמש כ"אם" לצאצא מנישואים קודמים אשר אמו בחיים. הוא ישתמש בך כבעלת-זרית נצח, אבל רק בעיתות כעס. ברגע שהכעס יפוג, ואמור-הורו תשרוק לו צה"ל-קורא-לך-מותק-חזור! הוא יבעט בך נפשית ללא רחמים — בתוך צידוק עצמי מצפוני ואחר-כך, בשעטה אדירה, יבצע איתחול-מישפחות אמיתי. או אגא, לא להעז לטפח אפילו בדל-הירהור בכיוון.

ואחרי שיוצאים מחלומות-הפז בדבר אימהות וכו', מותר להיכנס לגעליים של תפקיד הרבה יותר מציאותי, ופחות הרסני (לגבייך) של "חברה בוגרת", "סומכת", או פשוט, "אשתו של אבא", שכולם כאחד תפקידים מאד חשובים, מאד ייחודיים, דורשים ממך המון דברים, חוץ מדבר אחד — להקיא את נשמתך לטובת הסיי-פור, כל חיידך.

ולעצם העניין: קבלי אותה יפה, ברעש וצילצולים. תני לה להריק את כל השלפוחיות, ולספר לך כל מה שיש לה נגד העולם בכלל, ונגד האמא שלה בפרט. אחרי ששק הטענות ייגמר, הסבירי לה שאת ממש מבינה כמה היא צודקת מבחינתה, אבל — וכאן לא תביישי את מישנתו של טליראן צריך גם להבין את אמא שלה, שכליכך הרבה

חטא על פשע

זה התחיל בכך שמישהו זרק לאוויר תלונה חמורה על חבר, תייר עשיר שחזר מקנאדה — אחרי ששהה שם מיליון שנה. "אני נשבע", התמרמר המישהו, "מרגע שהחלעתי חזר לארץ, הוא רק נדבק, נתלה, מוצף הזמנות חיים — ומאכיל את החזירה שלו על גב החברים! השואסמו הזה מגזים פראי!"

כולם הניחנו לאות הזדהות. לי היתה קצפת עצומה מול העיניים, עובדה הנותנת לי תמיד זויות רגוע ביותר על החיים. "אז מה?" בהיתי אל החברה. "מה פה החלם? זה חדש בשבילכם?"

"את לא מבינה", שם יוסקא את פירוש הש"י, "לפני שנשע, הוא לא שילם בלירות. אבל עשיוו, הוא לא משלם בדולרים — וזה — ניפנף אצבע מאיימת — פי ששעשרה יותר חמור!"

שום צאצא, שום צאצא אינו רב עם אמו-התנועה עד כדי הפסקת חליבת האבא — כך שתוד הצי יום הסקייטבורד נעלם סיוט המיוודות צו, ושלווה מתודשת יור-דת על הבית. ובלי ריגשי-אשמה, בבקשה הפרט המיוערי שגם את מצויה ברשימת ה- הנהגים — בכלל לא מפחית מעוצמת ה- מיצווה שהינך מבצעת בואת עם כ- הנוגעים בדבר.

אודטה דנין